

Dersinin Adamı Olmak

Bir tramvay durağındayım yine... Gök tüm suyunu tutmuş da bırakmaya yüz tutmuş gibi. **Sahi yağmurda usanır mıydı yağmaktan?** Yağmur'un değmediği taş merdivenleri geçiyorum usulca. Cebimde Eylül'den kalma bir yaz sıcaklığı Ekim'in kıyısında. Taş duvarlardan ibaret sandığım okulun bahçesindeyim şimdi... İçine girince anlıyorum taştan değil sarıtan olduğunu. İçimden ezberlediğim adımlarla yürüyorum. Çünkü beni ayakuçlarımdan tanır bu koridorlar, bugün lisansın ilk günü kim bilir ne bekliyor beni sıraların ardında.

Hazırlığı iyi yapmış olmalıyım ki tüm sınıflarda ayak izlerim var sanki.

Bir kalem de işimi görürdü aslında. Oysa, ben bu yıl kalemlerden cüzdan yapmışım kendime.

Bir cenge hazırlanırcasına...

Bu yıl bahtımıza ikinci kat düştü, çok basamaklı olmayan merdivenlerden yürüyoruz her sabah...

Sahi bu bizi taşıyan basamaklar gibi bir kat yükseldik mi bizde acaba?

Ve zihnimde ders zilini çalar yelkovan...

İlk gün, ilk ders ... önlerden bir yer bulmalıyım kendime, artık başkalarına kaldı en arka sıralar.

Tüm sınıfı ardıma alan bir günebakan gibi her giren hocaya bakacaktım. İlk ben duyacak ben not alacaktım.

Sahi güneş de usanır mıydı kendine bakan günebakandan?

Ay çiçeği mi dersiniz günebakan mı bilmem ama **her canlı; ışığın, aydınlığın olduğu yere boynunu bükerek...**

Bilgi de böyleydi işte ilk ona odaklanır onu görmek istersiniz...

Sınıfımız da bir günebakan tarlası gibi, herkes yetiştiği toprağın rengi ile gelmiş... **herkes coğrafyasının kaderini de koymuş çantasına...**

Ve usulca açılıverdi sınıfın kapısı...

İlk hocamız belirdi sınıfın kapısında.

Sahi nasıl başlarsa öyle mi giderdi?

Kitabın ortasından mı başlardı hocaları?

Sınıfın uğultusunu bıçak gibi kesen hocaların silueti düşüyordu sınıfın eşiğine ilkin.

Zamanın saçlarına düştüğü, mütebessim bir çehreyle yürüdü masasına. Elinde notları, çok da yapılı olmayan gövdesine karşın heybetli geliyordu, zayıf, naif bir hocaydı...

Artık biliyordum onun da çantasına koyduğu coğrafyasının rengini.

İçimden lakaplar hücum ediyordu zihnime. Zayıf yüzünün ak düşmüş saçlarının sarığı eksikti zannımca...

Ve ders başlıyordu...

Lisans yükünü hafifletiyor hoca...

Sahi gülerken öğrenir miydi insan?

Hoca, elindeki notları okurken aramızda dolaşıyor bazen de biranda feryat eder gibi anlatıyordu...

O da işin dertlilerinden olsa gerek... arkadaşlar okuyun diyordu... çok okuyun...

Her hocanın hemen hemen bir repliği vardı dillerine pelesenk olmuş parolalar ile anlatırdı dersleri. Bu hocamız mesela “Efendiimm...” derdi... son noktayı koyarcasına.

Bir diğer hocamız da dört cümlesinin başına “tamam mı?” Der teyit ve tasdikli yapardı kendince...

İlk ders olan tefsir bitiyordu işte... Hocamız bir cenkten çıkmış gibiydi... **satırdan sıralara değil, satırdan sadırlara işledi dersini...**

Sahi bu kadar müfessir ile aynı sınıfta okumuş olmayı nasıl beceriyordu?

Her çağdan müfessir ile en yakın arkadaşından bahseder gibi anlatmıştı... Bizi de çağırıyordu bu dostluğa... Bizde uyuverdik davete artık Mukatil b. Süleyman ile biz de aynı gök mektebinin yolcusu olduk...

Ve şimdi ikinci dersin kucağına atıyordu bizi yelkovan...

Kim bilir hangi hocanın denizinde istiridyeler arasındaki inciler bulacaktı bizi...

Sahi her hoca dersinin delisi miydi böyle?